5 MINUTE DE VORBA cu

Un... cronometru

O simplă apăsare de buton l-a convins să vorbească. Nu mi-a făcut nici un fel de dificultate. Decent, fără mofturi — ca o elevă de curs superior, prinsă între două cinematografe, privind înapoi — cronometrul ales pentru discuţie, mi-a răspuns cu suficientă ironie şi suficientă voie bună.

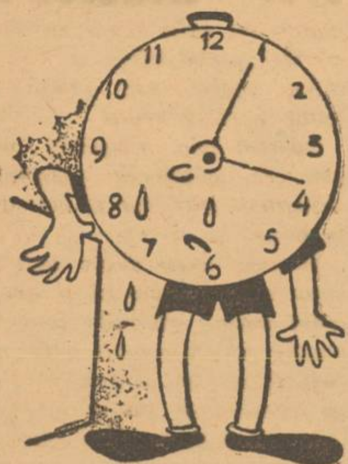
De fapt, povestirea lui a început fără să-l întreb nimic.

— *„Ce viaţă! Pe cuvântul meu, cea mai mizerabilă viaţă! Să nu trăieşti decât la comandă, mereu cu spaima starterului în spate, numai secunde şi zecimi ritmic şi mecanic, ca un vers cu senoritate de ploaie tomnatică".*

— Bine, dar eşti un prinţ. Fără tine, fără viaţa ta, — chiar scurtă şi chiar fragmentată aşa cum spui — talentele n'ar avea contur, valorile n'ar fi decât o consecinţă. Nimic mai mult.

— *Ştiu, şi asta e singurul lucru care mă bucură. Ştiu că dacă n'aşi fi eu, Mona n'ar fi decât primul. Un câştigător perpetu, pe care-l estompează şi-l plictisesc victoriile fără matematică în faţa şi 'n spatele lor.*

— Fiindcă veni vorba de Moina. Ce părere ai de el?

— *Abia deschid ochii şi-i închid la loc. Ar trebui să fiu supărat. Nu-mi dă posibilitatea să mă desmeticesc. Uneori nici nu apuc să răsuflu. Pur sentimental, ador cursele lungi şi în special marathonul. Atunci am timp să trăiesc şi eu.*

— Ceva amintiri?..

— *Să-ţi spun una: Se disputa la Bucureşti o cursă pe 400 m. între Harbig şi Ludu. Eu aveam misiunea să cronometrez pe primul sosit. 300 de metri am crezut că voiu înregistra o mare victorie şi cifră comânească. Ludu a condus 300 de metri.*

— Şi pe urmă?

— *Până la urmă a câştigat Harbig.*

— Şi Ludu?

— *A sosit şi Ludu. Dar, aşa cum a sosit, nu mai era nevoie de un cronometru. Ajungea şi un ceas cu cuc*

— Ce preferinţă ai?

— *Să nu se mai pună aţă la sosire.*

— De ce, e imposibil.

— *M'am săturat ca viaţa mea să atârne de un fir de aţă.*

— Intre voi, cronometrele, cum vă aveţi?

— *E o perpetuă ceartă. Sunt unele mai cu moţ. Ci-că dacă au două-trei rubine e mare şmecherie. Atâta bine să aibă ele. Şi pe urmă să le vezi ce sus poartă nasul după ce le-a luat în mână o persoană mai dintinsă!..*

— Zi... vă certaţi foc?!

— *Da, să vezi. Odată a luat unul un fost preşedinte de federaţie. Ce să crezi. De atunci nici nu se mai uită la noi. Mare îngâmfat. Că în fond, ăsta, nu-i nici o pricopseală. Uite pe mine, m'a luat odată în mână o persoană pusă sus. Dar, ştii, sus de tot. Ce-a făcut, ce-a dres, că până la urmă a scos un timp ce constituia un record mondial. Decât aşa cronometrori, mai bine lipsă.*

— Dar de cronometrori, în general, ce crezi?

— *Nu cred mare lucru. Foarte puţini bani. Foarte mulţi însă, habar n'au.*

*

Trecuseră de vreo cinci minute, cele cinci minute cât prevede tradiţia rubricei. Nu găseam însă o încheiere. M'a salvat tot cronometrul:

— *Parcă erai şi dumneatale odată sprinteur.*

— Fram, dar am îmbătrânit...

— *Prostii!.. Uite, să-ţi spun asta între noi: dacă scrii bine de mine, vino la vară să... stăm de vorbă. Poate iese un record!!*

— p. h. —

T. D. K. A. ŞI TORPEDO susţin ultimele jocuri în Iugoslavia şi Bulgaria

Celelalte două echipe sovietice care se află în turneu în Balcani şi anume Ţ.D.K.A. şi Torpedo, susţin astăzi ultimul lor joc în Jugoslavia şi Bulgaria.

Ţ.D.K.A. joacă la Belgrad cu Steaua Roşie, echipa cunoscută sportivilor bucureşteni; iar Torpedo la Sofia cu P.S.K. Lewsky, una din cele mai bune formaţiti bulgare.

AM FOST 5 ANI CAMPION CONTINENTAL

O rivalitate de pomină. — Actor de cinema la Paris — „Nu sunt toreador". — Polla Ilery nu s'a ţinut de cuvânt. — Un album cu fotografii şi amintiri: —

de LUCIAN POPESCU

Cariera mea e presărată cu multe fapte curioase. Atât de multe, încât mi-ar trebui zile întregi să le povestesc. Din tot ceeace am în albumul meu, am să spun totuşi câte ceva

Eu şi Gh. Stamate

In ţară la noi, am avut pe vremuri o mare rivalitate cu Gheorghe Stamate, în care am întâlnit, cel mai periculos adversar. Am boxat în cinci matchuri publice. Prima oară, la 10 August 1929 am terminat la egalitate. Decizia nu ne-a mulţumit pe nici unul dintre noi astfel că am boxat din nou în acelaş an, la 14 Decembrie. Am fost învins la puncte. Era prima mea înfrângere din carieră şi n'am voit să mai boxez cu nimeni, până nu mă revanşez. Noul nostru match a avut loc la 22 Februarie 1930 şi deşi câştigasem, juriul a declarat egalitate. In acelaş an, am devenit campion european, lucru care-l necăjea mult pe vechiul meu rival, singurul meu învingător până atunci. Am polemizat prin presă aproape un an, în care timp rivalitatea dintre noi ajunsese la paroxism. In fine, la 14 Februarie 1931 am boxat pentru a patra oară. Ne-am lovit năprasnic chiar dela primul gong. Nu mai era un match de box, era ceeace se chiamă „o luptă pe viaţă şi pe moarte"... Fiecare voiam distrugerea omului din faţă... Unul sau altul trebuia să cădem... Repriza a treia a fost ultima... Orbit de înverşunare, Stamate lovea oriunde. Nici acum n'aş putea preciza unde m'a lovit, când şi-a fracturat mâna şi a abandonat. A fost o fractură gravă care l-a ţinut mâna în gips câteva luni... Era rândul lui Stamate să nu dorească altceva decât revanşa. Cum era firesc, i-am acordat această revanşă şi noul match a fost perfectat pentru data de 30 August 1931. In săptămâna matchului, devenisem nervos. Imi era groază, când mă gândeam la un nou match de calibrul celui din Februarie. Cunoşteam ambiţia lui Stamate şi eram convins că voi pierde...

Un match câştigat prin auto-sugestie

— Iată însă că o întâmplare neprevăzută a venit să-mi redea încrederea în posibilităţile mele şi calmul necesar în preajma unui match atât de greu. Eram pe stadionul UFSR dela Şocea, unde îmi făcusem ultimul antrenament în aer. La plecare, mă acostează o ţigancă: *„Hai, să-ţi ghicesc, domnişorule"*... N'am băgat-o în seamă la început, dar după câţiva paşi m'am oprit şi fiindcă Şoseaua era pustie, căci era de dimineaţă, am acceptat să mi ghicească. Mi-a îndrugat o mulţime de braşoave, dar n'am reţinut decât atât: *„Curând, curând, ai să ai o mare bucurie, domnişorule."* Am plecat spre casă, mai vesel ca oricând. *„Să ştii că voiu învinge"*... îmi ziceam. Şi încetul cu încetul, m'am autosugestionat căpătând o încredere deosebită în posibilităţile mele. La match am fost calm, iar Stamate nervos ca în Februarie.

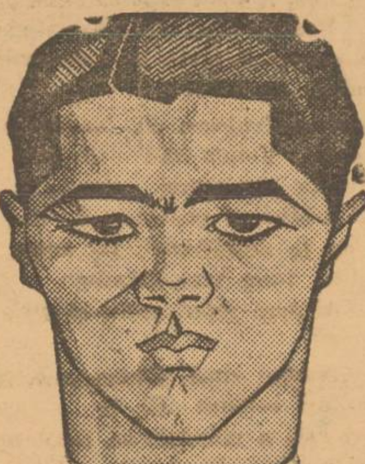
Am câştigat detaşat la puncte, tranşând astfel cea mai mare rivalitate din cariera mea. Nu ştiu însă ce s'ar fi întâmplat dacă n'aş fi întâlnit-o pe ghicitoarea aceea...

O întâmplare amuzantă la Barcelona

La Barcelona, am boxat cu Jose **Girones**. De matchul acesta mă leagă o amintire amuzantă. Am sosit la Barcelona, pe un vas francez şi, fiindcă venisem mai devreme cu 24 ore decât trebuia, ştiam că nu voiu fi aşteptat în port şi mă gândeam cum să fac să găsesc **„el Bario Chino"**, cartierul în care locuia organizatorul care mă angajase. In port era o mulţime de lume, care aştepta vaporul. Văzându-mi valiza plină cu etichetele celor mai renumite hoteluri străine, toată această mulţime a început să-mi facă o mare manifestaţie de simpatie. Am fost înconjurat de fotografi, iar o fată mi-a înmânat un buchet de garoafe, fotografiindu-se la braţul meu. Eram măgulit de atenţie şi în acelaş timp, uluit. Totul s'a lămurit, însă, când cineva din asistenţă a început să-mi vorbească în limba mexicană. Fusesem confundat cu Pietro Westalla, un toreador renumit, care trebuia să sosească cu acelaş vapor. Inutil să-ţi spun că a doua zi, când Westalla a sosit la Barcelona, în port nu era aşteptat de nimeni. Intâmplarea povestită cu lux de amănunte de ziarele spaniole, a făcut o reclamă deosebită matchului meu cu Girones. Astfel lumea uitase cu totul de luptele cu tauri.

Trei pahare de «Porto» au salvat 50 de lire!

— Cu **Jakie Brown** am boxat în Anglia, la 4 Mai 1931. Matchul fusese perfectat pentru titlul continental al categoriei muscă, centură pe care o deţineam în acea vreme. In ziua matchului însă, aflu că nu avem decât un judecător român şi unul englez, cel de al treilea, care trebuia să fie neutru, nefiind prezent. Nu voiam să renunţ la avantajul pe care ţi-l dă trei judecători din naţiuni diferite, iar gala nu putea fi amânată. Ce era de făcut? Exista o posibilitate: să depăşesc greutatea, astfel ca matchul să se dispute amical. Toate bune dar „forfait"-ul era „numai" de 50 lire, ceeace nu-mi convenea deloc. M'am înţeles uşor însă cu adversarul meu. Am făcut un cântar în faţa managerilor noştri, ca să dovedesc că fac greutatea prevăzută în contract, iar după aceea am băut trei pahare de „Porto" şi am făcut cântarul oficial, unde am depăşit limita categoriei muscă, astfel că matchul s'a disputat amical. Dela ora cântarului şi până la ora matchului, gândul meu era numai la paharele de „Porto". Abstinent desăvârşit pe vremea aceea, băusem pentru prima oară un astfel de vin. După match am băut o sticlă întreagă, iar când am ajuns la Bucureşti, aveam 10 butelii neîncepute în valiză. In loc să plătesc, forfaitul, lui Brown, îl dădusem pe Porto.

LUCIAN POPESCU

Concurent al lui Albert Prejean

— Prin 1932, eram să devin „star" de cinema la Paris. Am avut însă ghinion. Luam masa la „Au hasard de la fourchette" un restaurant original din Porte de la Villete, în care chelnerii sunt poligloţi ca şi clientela. Aci am cunoscut un compatriot, Petrescu, care era operator în studiorurile Pathe-Nathan. Ne vedeam zilnic şi în cele din urmă m'a convins omul, că sunt fotogenic şi că el ar putea vorbi cu direcţiunea studiorilor ca să fiu angajat să turnez un film cu subiect sportiv, alături de Polla Ilery, o compatriotă cu care mă potriveam la... înălţime. Trebuia mai întâi să fac însă o probă. Cum peste câteva zile trebuia să boxez cu Eugen Huat, am amânat proba până după match. Ca orice tânăr, perspectiva de a filma îmi surâdea şi — când eram singur — mă uitam mereu în oglindă să văd dacă sunt „fotogenic". Am cunoscut-o şi pe Polla Ilery — pe numele ei adevărat, Paula Iliescu — şi i-am promis şi ei că a doua zi, după match viu să filmăm pentru probă. Am avut însă ghinion. La match am fost lovit cu degetul mare în ochi, astfel că a trebuit să abandonez în repriza V-a. Asta, n'ar fi fost nimic, dar în timpul nopţii, ochiul lovit s'a închis complet învineţindu-se, iar din cauza loviturilor recepţionate la un maxilar, un abces mai vechi a ţinut să-şi justifice existenţa, desfigurându-mă. A doua zi, fiindcă mă ştiam aşteptat, m'am dus totuşi la studio. Chestia cu proba a rămas baltă, căci directorul de producţie care mă aştepta, când m'a văzut a ţinut să-mi spună între... trei ochi că e o tradiţie ca studiourile Pathe-Nathan să nu turneze... filme de groază! Iar Pola Ilery m'a încredinţat că dacă-l va întâlni pe Huat, îi va scoate ochii. Cred c'a spus-o numai aşa, de politeţe, căci pe Huat l-am mai întâlnit după aceea şi nu era orb. Cu ocazia de a deveni star de cinema, nu mai m'am întâlnit însă...

Redactarea: PYKOMAR

Actualităţi din footballul englez

(Urmare din pag, 1-a)

unei echipe locale R. K. Rejkawyk.

Revedere emoţionantă

Interesantă figură trebue să fi făcut, Allison, antrenorul lui Arsenal, în pauza matchului cu Nott' Forest. Omul intra grăbit în cabina jucătorilor ca să-i comunice lui Stan Morgan, să schimbe locul de extrem-stânga cu cel de inter. Şi când deschide uşa dă cu ochii de Stan pe care îl îmbrăţişa cu efuziune un necunoscut.

„Necunoscutul" era un portar-amator din Cardiff, Wyn Griffith, care se vedea cu Stan Morgan după aproape opt ani. Cu 14 ani în urmă, cei doi fuseseră colegi de şcoală.

Deloc emoţionat de această scenă, Allison îi strigă lui Morgan: „Hello, Stan, vezi că după pauză joci inter".

...Stan a înscris goalul egalizator, când nimeni nu se mai aştepta, şi jocul s'a terminat — fără vreun învins — cu scorul de 2-2.

Pleacă Bobby sau nu?

Bobby Davies, a fost un adevărat pivot în apărarea lui Nottingham Forest. Internaţionalul galic care joacă de 10 sezoane la Noul Forest, a fost recent demobilizat cu gradul de sergent în R. A. F. Are 30 de ani şi a susţinut 17 matchuri internaţionale.

Se spune, însă, că Bobby ar intenţiona să-şi părăsească clubul. Managerul clubului d Billy Walker, a afirmat unui ziarist că nu s'a primit nici-o ofertă, până acum, aşa cum este uzanţa. Prin urmare, consideră aceste svonuri cu totul neîntemeiate.

CU MOŞ AJUNUL...

Un reportaj pe o „voce" şi trei coloane, în care se vede cum am răguşit o seară inutil, căutând — ca Diogene — un sportiv care să-mi dea ceva... noutăţi

Innaintea sărbătorilor Crăciunului, echipa noastră redacţională a ţinut o şedinţă secretă, în care s'a hotărât ce tactică să adoptăm pentru numărul... festiv. După discuţii vaste ne-am oprit la formula clasică dublu v, cu o variantă: patru redactori în... redacţie şi unul rătăcitor. Cum sorţii — cu rătăcitorul — au căzut asupra mea, am fost trimis să caut noutăţi în plin sezon de iarnă? Şi-atunci am plecat cu Moş-Ajunul.

Am colindat în centru

Nu-i nici o afacere să mergi acum la periferie. Incât m'am gândit că-i mult mai util şi mai prudent să colind prin centru. Sunt însă — orîce se va spune — regele ghinioniştilor. Dar de asta vă veţi convinge. Prima victimă a fost Humis.

— Să trăeşti Dinule, ne daţi sau nu ne daţi?

— Ai mare ghinion. Dacă se mai făcea patinoar la Venus stăteam de vorbă. Aşa, după cum vezi, umblu şi eu cu Moş-Ajunul.

In hall la «Capitol»

In hallul cinematografului Capitol am dat peste boxeurul Petre Ionescu. Cine ştie de unde sare epurele — mi-am zis, şi-am început colindul:

— Sculaţi, sculaţi...

Nici n'am apucat să termin şi Ionescu m'a întrebat:

— Ce repriză e?

— Nu-i nici o repriză. Am venit cu Moş-Ajunul. Ne daţi!?

Când a auzit că poate să şi dea, a zâmbit:

— Dau, cum să nu dau. Destul am primit.

Am renunţat însă, fiindcă m'am gândit că Petre Ionescu e încă sub impresia ultimului său match.

Cu liftul la etajul patru

Fiindcă tot eram în centru, am dat o raită la federaţia de atletism. La etajul patru nu se afla decât d. Ion Ionescu.

— Primiţi cu Moş-Ajunul?

Am spus într'o doară:

— Sunteţi mulţi?

E vorba de ceva, mi-am zis şi tare:

— Patru.

D. Ionescu scoase din buzunar patru foi de legitimare.

— Dacă semnaţi imediat pentru Stadiul Român, dau. Dar să-mi aduceţi ceva pentru la vară.

Iordache (Juventus—Venus) dă explicaţii

Ghinionul nu m'a părăsit nici un moment. Nici când l-am întâlnit pe Iordache, sus la Princiar.

— Am venit să-ţi cânt cu Moş Ajunul.

— Cântă.

— Ceva noutăţi, ne daţi sau nu ne daţi?

— Cam ce vrei?

— Dece joci hockey la Venus şi football la Juventus, când şi Juventus are secţie de hockey?

— E un truc. Dacă mă bagă la Venus în prima echipă e ca şi cum aşi juca pentru Juventus. Incât tot ei au mai mare avantaj.

Ciclismul nu lipseşte

Tot în centru e şi Teatrul Nostru. In definitiv acolo găseam un reprezentant al... ciclismului, colegul Iencec. L-am găsit în cabină, machiindu-se pentru spectacol.

— Primeşti cu Moş-Ajunul?

— Ce vrei, dacă primesc?

— Să-mi dai ceva noutăţi.

— Bine. Să-ţi spun ce va face «Mariana» în volumul II. («Mariana» e titlul volumului sportiv al lui Iencec. N. R.)

Şi mi-a spus. Apoi:

— D. Iencec în scenă...

Bucuros am dat să plec. Până să ajung la uşe, m'a prins din urmă «pe ultimii metri» Iencec.

— Gata?

— Gata.

Scena lui durase cam un minut.

— Nu eşti gazetar, mi-a spus.

— Dece?

— Fiindcă dacă erai, mă întrebai ce va face «Mariana» în volumul III.

Măcar altceva

Dacă ghinionul m'a urmărit şi n'am găsit nici o noutate, în schimb am crezut că în altă... materie am să am noroc. Şi am început să colind după ceva... alimente.

Am colindat la Nicolae-Ion Ţapu şi Mielu Doculescu, pentru carne, dar mi s'a spus că epoca lor e la... Paşte. M'am dus la Clement Baciu pentru ceva produse lactate. Dar Baciu mi-a răspuns că nu mai face nicio... brânză. M'am dus la Ştefănescu-Farina. Dar când am văzut ce... integral e la faţă, am renunţat.

Până la urmă nu m'am descurajat. Fiindcă m'am hotărât să reiau firul reportajului cu Popa (Sparta) şi Dascălu (Kares), când voiu merge prima zi de Crăciun cu... icoana.

P. HIDIOŞANU

TREI SPORTIVI AI CELOR TREI MARI

I. B. KELLY-JR — U. S. A.

Este pasiunea pentru sport ereditară?

Se pare că da!

Cazul lui John B. Kelly jr. este tipic în privinţa aceasta. Strămoşii lui erau printre cei mai celebri navigatori din Irlanda; bunicul lui căpitan pe un vas de comerţ s'a stabilit la bătrâneţe în America. Aici se părea că pasiunea pentru apă va dispare din familia Kelly căci toţi cei 10 fii şi-au legat existenţa de uscat. Dar cel mai mic dintre ei care urma să devină zidar şi-a descoperit la 18 ani mari calităţi de vâslaş.

John B. Kelly — senior, este primul american care cucereşte campionatul olimpic, în 1920, la skiff simplu şi dublu-domni. Amănunt interesant: la «dublu» a concurat împreună cu vărul său Paul Costello.

Astăzi, John B. Kelly-sr. are 55 ani şi un fiu ahtiat după canotaj. J. B. Kelly-junior numără numai 18 ani dar victorii foarte multe. A început să practice catonajul la opt ani sub ochii atenţi ai tatălui pe care cei 35 ani de sport îl îndreptăţesc să se creadă un bun antrenor.

In vara aceasta Kelly a parcurs mila în 5 min. 40 sec., ceea ce l-a făcut pe Kelly-sr. să exclame admirativ: «E cu 5 secunde mai bun ca cel mai bun timp al meu. E grozav!»

Cu astfel de performante este şi normal ca J. B. Kelly-jr. să aibe o frumoasă colecţie de titluri. Fiind prea tânăr cel mai însemnat este acela de campion şcolar al Statelor Unite

Totuşi el mai este campion al Philadelphiei, oraşul său natal, şi al statelor de centru. Actualmente aşteaptă viitorul sezon cândva concura în competiţiile universitare, iar tatăl său dă interview-uri în care afirmă că numele John B. Kelly va figura din nou în 1948 pe lista campionilor olimpici. De data aceasta urmat de literele «jr».

M. SEMICIASNÂI — U. R. S. S.

Mihail Semiciasnâi, căpitanul echipei Dinamo-Moscova este pentru noi, o cunoştinţă recentă.

Primul care ne-a vorbit — în termeni elogioşi — despre el a fost radio-reporterul postului B. B. C. Aceasta se întâmplă în după-amiaza în care peste 100.000 de englezi — flegmatici, de obiceiu — aplaudau entuziasmaţi, din tribunele de la Stamford-Bridge, draw-ul sovieticilor cu Chelsea. Şi Homici nu a fost singurul dintre oaspeţi care a atras atenţia exigentului public englez. Au mai fost: Bobrov, Kartev şi Semiciasnâi, a cărui vigilenţă de Argus l-a împiedicat pe Lawton să-şi facă jocul obişnuit.

Ceea ce au admirat britanicii la Semiciasnâi a fost vitalitatea de care acesta a dat dovadă dela un capăt la celalt al partidei. Trebue să ştiţi că excelentul half va împlini curând 38 de ani. Este, trebue să recunoaştem, o vârstă puţin obişnuită pentru sportivii noştri. In Uniunea Sovietică însă aceste cazuri de „longevitate sportivă" sunt foarte frecvente (atletul Diacicov, oaspele nostru, are 41 ani).

Semiciasnâi este un jucător de bază al Dinamo-ului, el este cel ce a permis lui Iacuşin să adopte — cu deosebit succes — sistemul W. M., în care, aşa cum scria un reputat gazetar francez, halful centru este „placa turnantă unde se organizează atacul şi apărarea unei echipe".

Zilele trecute, în cadrul unei recepţii oferite de Comitetul de educaţie fizică al Uniunii Sovietice, Semiciasnâi a fost distins cu titlul de „maestru emerit al sporturilor".

A fost pentru el o preţioasă consacrare a celor aproape două decenii de activitate închinată sportului.

I. STUBBINS — ANGLIA

Nu a apus încă steaua lui Tommy Lawton şi specialiştii soccerului englez au şi descoperit pe viitorul centru-înaintaş al echipei naţionale.

Este vorba despre J. Stubbins, conducătorul atacului unui club mai puţin celebru ca Arsenalul lui Ted Drake dar, actualmente, mai bine clasat ca acesta: Newcastle.

Dacă Newcastle se află în vecinătatea fruntaşilor, aceasta se află, în bună parte, lui Stubbbins care este, totdeauna, goal-getterul ligii de nord.

Stubbins este pe terenul de sport ca şi în viaţă, de o conştiinciozitate rară. A debutat la Newcastle în 1937, pe când avea 17 ani. A jucat, pe rând, în toate cele trei garnituri ale clubului.

In ţara punctualităţii s'a făcut remarcat prin punctualitatea lui, prin asiduitatea cu care îşi menţine forma şi îşi perfecţionează stilul de joc. Prietenii susţin că minuţiozitatea lui este un fel de deformaţiune profesională.

Intr'adevăr, Stubbins îşi petrece diminețile, în biroul unei mari întreprinderi, aplecat deasupra planşelor pe care mâinile lui umblă cu aceiaşi dibăcie cu care picioarele lui lovesc mingea după-amiezele pe terenul de sport.

Cu talentul şi, mai ales cu perseverenţa lui nu este exclus ca peste un an - doi, să umbrească gloria „marelui" Ted Drake.

S. Bonifaciu

O gala intersindicala de box

Cupa Confederaţiei Generale a Muncii

In campania de difuzare a boxului în sindicate, Secţia de box de pe lângă Comisia Centrală Sportivă C.G.M., organizează un turneu pugilistic pentru amatori, între secţiile pugilistice sindicale din Sindicatele C.F.R., S.T.B. Malaxa şi Alimentar.

La această competiţiune care va fi dotată cu o cupă donată de Confederaţia Generală a Muncii, pot participa toţi amatorii din aceşte patru sindicate.

Reuniunea va avea loc în sala S.T.B. în a doua jumătate a lunei Ianuarie.

Inscrierile se fac în fiecare Luni şi Joi, între orele 17-19 la sediul C.G.M. din str. Wilson 9.

Iniţiativa luată de secţia de box C.G.M. tinde să cuprindă în cel mai scurt timp, toate sindicatele care se ocupă de box amator.